

Geneza 10

Capitolele 10 și 11 descriu începutul istoriei lumii actuale și modul în care omenirea a fost împărțită în popoare. Nicăieri altundeva în istoriografia omenirii nu se pot găsi informații fiabile despre originea popoarelor. Numai Dumnezeu, care vestește sfârșitul de la început „și din timpuri străvechi cele nefăcute” (Isaia 46.10), poate face cunoscut aceasta. El face aceasta în aceste două capitole, concentrându-se în special asupra poporului său pământesc Israel. „Când Cel Preaînalt împărțea națiunilor moștenirea lor, când despărțea pe fiii oamenilor, a așezat hotarele popoarelor după numărul fiilor lui Israel” (Deuteronomul 32.8) - acest verset este ca un titlu pentru aceste două capitole. Aici sunt menționate multe națiuni care au jucat un rol important în istoria lui Israel și care vor continua să facă aceasta în zilele din urmă. Capitolele nu sunt cronologic¹. Capitolul 10 subliniază în principal *faptul* distribuirii oamenilor și răspunde la întrebarea *cum* s-a întâmplat aceasta. Capitolul 11 arată *cauza* repartiției și răspunde la întrebarea *de ce* s-a întâmplat aceasta.

Așadar, și aceste capitole cu genealogiile și numeroasele nume sunt valoroase pentru noi. Învățăm că Dumnezeu conduce destinele popoarelor, că El are totul sub control. Atât istoria popoarelor mari, cât și istoria personală a fiecăruia dintre noi: nimic nu scapă atenției Sale!

Fiii lui Noe

Geneza 10.1: Și aceștia sunt urmașii fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet; și lor li s-au născut fii după potop.

La începutul capitolului, fiii lui Noe sunt din nou numiți în ordinea importanței, nu în ordinea nașterii. Iafet a fost fiul cel mai mare (Geneza 10.21); Sem al doilea și Ham cel mai tânăr (Geneza 9.24). Din acești trei fii și soțiile lor descind toți oamenii după potop în diferitele lor forme și culori ale pielii.

Fiii lui Iafet

Geneza 10.2-5: Fiii lui Iafet: Gomer și Magog și Madai și Iavan și Tubal și Meșec și Tiras. Și fiii lui Gomer: Așchenaz și Rifat și Togarma. Și fiii lui Iavan: Elișa și Tarsis, Chitim și Dodanim. De la aceștia s-au separat insulele națiunilor, după țările lor, fiecare după limba sa, după familiile lor, în națiunile lor.

Despre fiii lui Iafet („expansiune”) se spune relativ puțin. Se presupune că următoarele popoare și zone de răspândire pot fi legate de linia lui Iafet:

- Gomer - celții din Europa
- Magog, Tubal și Meșec - Rusia (compară cu Ezechiel 38.2)
- Madai - mezii (kurzi) în Iranul / Irakul de astăzi
- Iavan - Grecia (compară cu Daniel 8.21; Ezechiel 27.13)
- Așchenaz - triburi germanice (conform tradiției iudaice)

¹ Acest lucru reiese clar din faptul că în capitolul 10 se spune „după limbile lor” de trei ori (versetele 5, 20, 31), deși încurcarea limbilor este descrisă doar în capitolul 11.

Capitolul 9

- Togarma - Armenia
- Tarsis - Spania (coasta de sud-vest)
- Chitim - locuitorii din Cipru și din alte insule mediteraneene

În binecuvântarea sa, Noe i-a promis fiului său Iafet o largă răspândire (Geneza 9.27). Această promisiune s-a împlinit deja și va continua să se împlinească în timpul Imperiului Roman care se va ridica din nou în viitor.

Fiii lui Ham

Geneza 10.6-20: Și fiii lui Ham: Cuș și Mițraim și Put și Canaan. Și fiii lui Cuș: Seba și Havila și Sabta și Raema și Sabteca. Și fiii lui Raema: Șeba și Dedan. Și Cuș a născut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ. El era vânător puternic înaintea DOMNULUI; de aceea se zice: „Ca Nimrod, vânător puternic înaintea DOMNULUI!” Și începutul împărăției lui a fost Babel și Erec și Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceea a ieșit în Asiria și a construit Ninive, și Rehobot-Ir, și Calah, și Resen între Ninive și Calah: aceasta este cetatea cea mare. Și Mițraim a născut pe ludimi și pe anamimi și pe lehabimi și pe naftuhimi și pe patrusimi și pe casluhimi (din care au ieșit filistenii) și pe caftorimi. Și Canaan a născut pe Sidon, întâiul său născut, și pe hetiți, și pe iebusiți, și pe amoriți, și pe ghirgasiți, și pe heviți, și pe archiți, și pe siniți, și pe arvadiți, și pe țemariți și pe hamatiți. Și, după aceasta, familiile canaanitelor s-au împrăștiat. Și hotarul canaanitelor era de la Sidon, cum mergi spre Gherar, până la Gaza; cum mergi spre Sodoma și Gomora și Adma și Teboim, până la Leșa. Aceștia sunt fiii lui Ham, după familiile lor, după limbile lor, în țările lor, în națiunile lor.

Următoarele națiuni sunt asociate cu fiii lui Ham („negru”, „ars”):

- Cuș - Etiopia
- Mițraim - Egipt
- Put - Libia
- Canaan - popoarele din Orientul Mijlociu (Siria, Liban și Israel)

Descendenții lui Ham s-au așezat la est și la sud de Israel. Mulți dintre ei au intrat în contact cu poporul Israel și au devenit dușmani ai israeliților.

După ce au fost menționate câteva nume, lista descendenților este întreruptă de Nimrod. Nimrod („cel care se opune, cel rebel”) devine un „puternic” pe pământ (vezi și 1 Cronici 1.10) și fondatorul imperiului babilonian. El caută lucruri mărețe pentru el însuși, asemănător lui Cain. Nimrod este, de asemenea, un puternic „vânător înaintea DOMNULUI” - un fapt care a devenit chiar proverbial. Aceasta înseamnă că Nimrod a fost un om care s-a împotrivit în mod deschis Domnului prin comportamentul și acțiunile sale violente. El nu s-a supus voinței Domnului, ci, ca un vânător puternic, a subjugat mai întâi animalele și apoi, ca un stăpânitor al violenței, oamenii, pentru a-și afirma interesele.

Nimrod construiește cetatea Babel („confuzie”) - o cetate semnificativă în Biblie. De la Geneza 10 până la Apocalipsa 18, această cetate, sau ceea ce reprezintă ea, apare în mod repetat ca un dușman („vânător”) al poporului lui Dumnezeu. În profeția biblică, ea este întruchiparea idolatriei și a asuprii poporului lui Dumnezeu. În anii 605, 597 și 586 î.Hr., babilonienii au atacat cetatea Ierusalim și i-au dus pe iudei în șaptezeci de ani de captivitate. În anul 539 î.Hr. Babel a fost cucerit de medo-perși și apoi s-a scufundat tot mai mult în insignifianță, înainte de a dispărea în cele din urmă complet.

Capitolul 10

După ce credincioșii vor fi răpiți, numele Babilon va juca din nou un rol teribil pe pământ. Atunci, însă, nu ca cetate, ci ca sistem religios-comercial format din creștinismul mort fără Hristos combinat cu Imperiul Roman care se va ridica. O influență morală distrugătoare va emana din acest sistem. El va fi caracterizat de o mare dușmănie împotriva lui Dumnezeu și a celor ai Săi. Dar, în cele din urmă, acest sistem rău va fi judecat de Dumnezeu și aruncat în mare ca o mare piatră de moară (Apocalipsa 17 și 18).

Nimrod s-a dus și la Asur, unde a construit cetatea Ninive (vezi și Mica 5.5). Faptul că Asur sau Asiria este menționată aici - și, de asemenea, în capitolul 2.14 - arată că este unul dintre cele mai vechi imperii din lume. Alături de Babilon, Asiria a jucat un rol important în Biblie ca dușman al poporului pământean al lui Dumnezeu. Asiria a fost folosită de Dumnezeu ca nua de disciplinare pentru poporul Său vinovat, Israel (de exemplu, 2 Împărați 15.19). La sfârșitul vremurilor, acest imperiu va fi unul dintre principalii actori în dușmănia împotriva lui Hristos, alături de antihrist și de Imperiul Roman. Domnul va folosi atunci - ca și în trecut - din nou Asiria pentru a-i pedepsi pe iudei, deoarece aceștia s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, au slujit idolilor și L-au respins pe Mesia (vezi Isaia 8.7,8; 10.5; Daniel 9.27). Asiria va ataca Ierusalimul de două ori și apoi va fi judecată și nimicită de Domnul Însuși a doua oară (Daniel 11.40-45; Isaia 10.12; 14.25). Totuși, acesta nu va fi sfârșitul istoriei Asiriei. Există o profeție interesantă în Isaia 19.23-25: „În ziua aceea va fi o cale largă din Egipt în Asiria și asirianul vor veni în Egipt și egipteanul în Asiria; și Egiptul va sluji împreună cu Asiria [Domnului]”. Când Hristos Se va arăta cu putere pe pământ, dușmănia țărilor vecine lui Israel va lua sfârșit. Atât Egiptul, cât și Asiria, ca urmași ai familiei blestamate a lui Ham, vor sluji Domnului - un triumf al harului lui Dumnezeu!

Lista descendenților lui Ham se încheie cu canaanii în versetele 15-19. Canaanii au devenit locuitorii inițiali ai țării lui Israel și au jucat astfel un rol important în istoria lui Israel.

Fiii lui Sem

Geneza 10.21-32: Și lui Sem, tatăl tuturor copiilor lui Eber, fratele cel mai mare al lui Iafet, i s-au născut și lui fii. Fiii lui Sem: Elam și Asur și Arpașad și Lud și Aram. Și fiii lui Aram: Uț și Hul și Gheter și Maș. Și Arpașad a născut pe Șelah; și Șelah a născut pe Eber. Și lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg, pentru că în zilele lui s-a împărțit pământul; și numele fratelui său era Ioctan. Și Ioctan a născut pe Almodad și pe Șelef și pe Ațarmavet și pe Ierah și pe Adoram și pe Uzal și pe Dicla și pe Obal și pe Abimael și pe Seba și pe Ofir și pe Havila și pe Iobab. Toți aceștia erau fiii lui Ioctan. Și locuința lor era de la Meșa, cum mergi spre Sefar, muntele răsăritului. Aceștia sunt fiii lui Sem, după familiile lor, după limbile lor, în țările lor, după națiunile lor.

Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după urmașii lor, în națiunile lor. Și din aceștia s-au împărțit națiunile pe pământ după potop.

Începând cu versetul 21, găsim familia lui Sem („faimă”, „bună reputație”). Următoarele națiuni sunt atribuite urmașilor săi:

- Elam - Elmeii, perșii din Iran.
- Asur și Arpașad - asirieni în Siria și Turcia
- Eber - strămoșul evreilor din Israel
- Aram - arameeni în Siria și Irak

Capitolul 9

Dumnezeu face o legătură deosebită cu familia lui Sem. Aceasta a fost deja indicat în capitolul 9.26, unde Domnul este numit „Dumnezeul lui Sem”. Ca o caracteristică specială a lui Sem este scos în evidență faptul că el este „tatăl tuturor copiilor lui Eber”, deși Eber este doar un descendent ulterior. Eber înseamnă „călător” sau „rătăcitor”. Numele său este caracteristic familiei lui Sem. Avram a fost un astfel de călător și este numit „evreu”, adică descendent al lui Eber, în Geneza 14.13. Poporul pământean al lui Dumnezeu a fost pentru mult timp un popor de străini pe pământ. Poporul ceresc al lui Dumnezeu de astăzi este la fel: „Pentru că nu avem aici o cetate statornică, ci o căutăm pe cea viitoare” (Evrei 13.14).

La Peleg, un fiu al Eber, se găsește adăugarea, că în zilele lui s-a împărțit pământul. Acesta este un joc de cuvinte, deoarece Peleg înseamnă „împărțire” sau „împărțire prin apă”. Nu este ușor de spus ce anume se înțelege prin aceasta. Contextul ar putea sugera divizarea popoarelor de pe pământ ca urmare a încurcării limbilor. Pe lângă aceasta, Peleg a trăit mult mai târziu decât Nimrod, în zilele căruia trebuie să fi avut loc cel târziu încurcarea limbilor (compară Geneza 10.10 și Geneza 11.9). Împreună cu semnificația numelui lui Peleg, trebuie deci luată în considerare deriva continentală declanșată de Potop și prin care s-au format continentele de astăzi.